

γείτονας τοῦ γειρτάρι (πιάσε το ἀπὸ τὸν λαϊκὸν μὲ τὸ κυρτὸν μέρος τῆς βακτηρίας).

γειρτάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. γερτάρικος Κρήτ. (Κίσ.)
Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γειρτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
άρικος.
Ὁ κεκλιμένος, ὁ γερμένος.

γειρτός ἐπίθ. σύνθηθ. γείρτός Εὐβ. (Στρόπον.) ἱερτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γειρτέ Τσακων. (Πραστ.) γερτός Ἡπ. Κρήτ. (Κίσ. Πεδιάδ.) Μύκ. Πελοπν. (Ἄργ. Ἀρκαδ. Βραχν. Πόντ. (Ἄφ.)) Σκῦρ. Χίος — Γ. Δροσίν., Ἀγροτ. ἐπιστ., 33 I. Πολέμ., Σπασμέν. μάρμαρ., 27 — Λεξ. Περίδ. ἱερτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γερτές Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γέρνω, διὰ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. ἔγειρα.
Ὁ κεκλιμένος, ὁ γερμένος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἄφ.) Τσακων. (Μέλαν.) : Ὁ κορμός εἶναι γερτός Σκῦρ. Δὲ σ' φαίνεται τσεῖνο δὲ τὸ κάντρο ὅτ' εἶναι γερτός; αὐτόθ. Οὐ στῦλους εἶμι γειρτός Εὐβ. (Στρόπον.) Τοῦτο τὸ φόρτωμα εἶναι γειρτό Πελοπν. (Τριφυλ.) Μαξιλάρες γειρτές Ἀθῆν. Πολὺ ἱερτό τό 'καμα δὲ καθιρίμ' ἐτοῦ κάτω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὅλες οἱ ἐλγές εἶναι ἱερτές, τ'ς ἔχει ὁ βοριάς ἐτὰς καμωμένες καὶ ἔρποννε πρὸς τὴ νοθιά αὐτόθ. Ἐκ γειρτέ ὁ καμὸ χάμου τσι ν' ἐστνύκα (ἦτο γειρτός χάμω ὁ κλάδος καὶ τὸν ἐστύλωσα) Μέλαν. Γερτή εἶν' ἡ πόρτα (εἶναι ἡμικλειστός) Χίος. Ἡφητῶν δὴμ βόρταγ-γειρτήν τ'ς ἡμβαμ-μέσα οἱ πούλ-λες τῶ ἐκάμαν δόγ γόσμον δὲ πάνω κάτω Κῶς. Τὸ παραθύρι τό 'χω γερτό Μύκ. Εἶμι γειρτό τ' ἀλών' Στερελλ. (Ἀχυρ.) Εἶμι γειρτός οὐ ἀργαλειός αὐτόθ. Γερτή βελονιά (εἶδος ραφῆς κεκλιμένης) Σκῦρ. Γερτό κλαδί (εἶδος κεντήματος εἰς τὰ μανίκια τῶν γυναικείων φορεμάτων, παριστῶντος κεκλιμένον κλάδον) αὐτόθ. Τοῖχος γειρτός Λεξ. Ἡπίτ. Ἐνα καμίνι ἀσβεστιοῦ 'ς τὰ πόδια τοῦ ἀντικρινοῦ λόφον ἔβγαξε ἕνα πυκνὸ καπνὸ πού ἔφηνε γειρτός Δ. Βουτυρ., Ἐπανάστ. ζῶων, 29 || Παροιμ. Ἡ γλῶσσα ζογρὸ γερτέ τσεῖται, κλαδία οὐτ' ἔχ' (ἡ γλῶσσα κεῖται γειρτή εἰς ὑγρὸν μέρος, κλαδία δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ φλυάρχου ἢ τοῦ λέγοντος μὲν, ἀλλὰ μὴ πράττοντος) Ὁφ. || Ἄσμ.

Εἶχαμε μιὰ συκιά γερτή καὶ βερικοκηπωτή
κ' ἔκανε σῦκα γερτά καὶ βερικοκηπωτά
(ἐκ καθαρογλωσσ.) Κρήτ. (Πεδιάδ.) — Ποιήμ.
Θυμᾶσαι, ὅταν κάποτε γερτός 'ς τὴν ἀγκαλιά σου
τὸ πρόσωπό μου ἔκρυβα μεσ' 'ς τὰ χυτὰ μαλλιά σου;
Γ. Δροσίν., ἐνθ' ἄν.

Πάνω 'ς τὴν καπὸτα μου / — φορεσιὰ καὶ στρώμα μου —
εἶδα ὀνείρατα, γειρτός, / ἔντηντος καὶ κοιμιστός
Ζ. Παπαντ., ἐν Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 336

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γειρτό Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἐρτό γερμένακι. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐρτά γερμένα αὐτόθ.

γειρτούλης ἐπίθ. Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ.)
Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γειρτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούλης.

Ὁ ἐλαφρῶς κεκλιμένος : Τὸ κονδέλι νὰ δὲ βάλης γειρτούλι, νὰ κρατᾷ τὸ κλήμα (κονδέλι=ὑποστήριγμα).

γείσον τό, λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. γείσος ὁ, Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Δημητρ. γείσους Στερελλ. (Ἀχυρ.)
Τὸ ἀρχ. οὐσ. γείσον.

1) Τὸ πέραν τῶν καθέτων τοίχων ἐξέχον μέρος τῆς στέγης λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. : Δὲν ἔχ' καλὸ γείσον τοῦ σπῖτ' σ' μπρουστά Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τὸ χελιδόνι διορθώνει τὴ

φωλίτσα τοῦ κάτω ἀπὸ τὸ γείσο Π. Παπαχριστοδ., Πασχαλ. διηγήμ., 7. Συνών. βροντάλι 1, γείσωμα 1, κορνίζα, ματσιπέτι, σουάντζα. 2) Ἡ σκιάζουσα τὸ πρόσωπον προεξοχή τῶν στρατιωτικῶν, ναυτικῶν καὶ μαθητικῶν πληθικῶν λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. : Νά 'χ' μαῦρου γείσου τοῦ καπέλου μ' Στερελλ. (Ἀχυρ.) Χάλασε ὁ γείσος τοῦ καπέλου Πελοπν. (Κορινθ.) Συνών. κεραμίδι.

γείσωμα τό, λόγ. σύνθηθ. ἱείσωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Ἐγκαρ. Καλόξ. Κωμιακ. Σαγκρ. Τρίποδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γείσωμα.

1) Γείσον 1, ὁ ἰδ. λόγ. σύνθηθ. 2) Σανὶς στερεῶς προσηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου ἢ εἰς ἐρμάριον καὶ προεξέχουσα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ῥάφι. 3) Ἐκαστος τῆς σειρᾶς τῶν λίθων, τῶν τιθεμένων ἐπὶ τοῦ κρασπέδου τοῦ δώματος τῆς οἰκίας, ἵνα συγκρατῇται τὸ χῶμα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Ἐγκαρ. Καλόξ. Κωμιακ. Σαγκρ. Τρίποδ.) : Φέρε μου μία πέτρα νὰ τὴ βάλῃ ἱείσωμα Σαγκρ. Ἡπέσανε τὰ ἱεσώματα τοῦ σπιθιοῦ μου Δαμαρ. Ἀπὸ τοῦ δωμάτου μου τὰ ἱεσώματα ἡπασένε κάτω Καλόξ. Ἐσάρταρα κ' ἡπηρα καὶ τὸ ἱεσώμα μαζί Ἀπύρανθ. Ἐξεκολλήσα δὲ ἱεσώματά μας καὶ πρέπει νὰ τὰ σάσωμε αὐτόθ.

γείσωματιάω ἀμάρτ. ἱεσωμαθιάω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γείσωμα.

Τοποθετῶ εἰς τὴν οἰκίαν τὸ γείσωμα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ δώματος : Πότ', ἂ θέλῃ ὁ Θεός, θὰ ἱεσωμαθιάσετε; Εἶναι ἱεσωμαθιασμένο τὸ σπίτι ἢ ἀκόμα;

γείσωμάτσιασμα τό, ἀμάρτ. ἱεσωμάθιασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γείσωματιάω.

Ἡ τοποθέτησις τοῦ γείσωματος ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς οἰκίας : Ἐτελείωσεν ὁ μητᾶτος, τώρα θέλει ἱεσωμάθιασμα καὶ χωμάτσιασμα μόνου (μητᾶτος=ἀγροτικὴ καλύβη). Συνών. γείσωματσιασμός.

γείσωματσιασμός ὁ, ἀμάρτ. ἱεσωμαθιασμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γείσωματιάω.

Γείσωμάτσιασμα, ὁ ἰδ. : Ὁ τὸν ἱεσωμαθιασμό πού θὰ ἱεσωμαθιάσωμε τὸ δῶμα, θὰ τὸ χωματίσωμε γαὶ πᾶμεν ἐκεῖ.

γειτονάκι τό, Κρήτ. γειτουνάξ' Θράκ. (Αὐδήμ.) ἱετονάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γείτονας καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Τὸ παιδίον τοῦ γείτονος ἐνθ' ἄν. : Ἐμένα πᾶ δὲ ἱετονάκια καὶ μοῦ τὰ φέρουν δὲ ψωμιά μου Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Ἀφίνου γεῖα 'ς τὴ μάνα μου, 'ς ὅλα τὰ κουριτσάκια καὶ πάγον 'ς ἄλλη γειτουριά νὰ κάμου γειτουνάκια Αὐδήμ. Συνών. γειτονόπαιδο, γειτονοπουλάκι, γειτονόπουλο (ἐν λ. γειτονοπούλα 2).

γείτονας ὁ, γείτος Κύπρ. ἱετος Κύπρ. γείτονας κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Τραπ.) γείτονας πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. Χίος (Μεστ.) γείτονα Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων. (Βάτικ. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.) ξείτονας Κάλυμν. ντζείτονας Ἀστυπ. γείτ'νας Στερελλ. (Ἀμφ. Λοκρ.) ἱετονας Καππ. (Ἀνακ.) Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Σίφν. Σκῦρ. Χάλλ. ἱετ-τονας Χίος (Πυργ.) ἱετουν-

νας Σάμ. γειτονᾶς Πόντ. (Ίμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γειτόνος Κύπρ. γειτόνο 'Απουλ. γειτόνο 'Απουλ. γειτόνο 'Απουλ. Θηλ. γειτόν'σσα πολλαχ. βορ. ιδιωμ. καὶ Καππ. ('Ανακ.) γειτόνισσα Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) γειτόνισσα 'Απουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κῶς Μεγίστ. Σύμ. γειτόνισσα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γειτόνισσα Κᾶς. Λέρ. γειτόν'τσα Θεσσ. Λέσβ. Πόντ. (Τραπ.) Σάμ. γειτόν'τσα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γ'τόν'σσα Θεσσ. (Τρίκερ.) Μύκ. Σάμ. γειτόνισσα 'Απουλ. βειτόνισσα Ρόδ. 'ειτόνισσα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Καππ. ('Ανακ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Πόντ. ('Ινέπ.) 'ειτόνισσα Κάρπ. Χίος (Πυργ.) 'ειτόνισσα Κάρπ. 'ειτόν'σσα Καππ. ('Ανακ.) Προπ. ('Αρτάκ.) Σάμ. γειτονάβα Πόντ. Πληθ. γειτόνοι Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.) γειτόν' Τήν. (Πύργ.) γειτόνου Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.) γειτόνο Τσακων. (Χαβουτσ.) γειτόνοι Χίος (Μεστ.) γειτόνοι 'Απουλ. (Κοριλ.) γειτονᾶδοι Πόντ. γειτονᾶδες Πόντ. γειτονᾶες Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) — Φ. Φιλίπιδ., Σταῦρ. Σταυρούλ., 26.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γείτων. Ὁ τύπ. γείτος ἐν Ἀχολουθ. Σπανοῦ (ἐκδ. É.Legrand, Biblioth. 2, 45) «καὶ ὁ γείτος αὐτοῦ Γεώργιος» καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1, 20 (ἐκδ. R. Dawkins) «Γιέ μου, ἀπὲ τὸ μού μηνᾶς ὅτι εἶσαι γείτος μου τζετιάζω το». Ὁ τύπ. γειτόνοι ἐν Χρον. Μορ. Η στ. 8447 (ἐκδ. J.Schmitt) «νὰ με γελοῦν οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι κ' οἱ γειτόνοι» καὶ παρὰ Μαχαιρ., ἐνθ' ἀν. Ὁ τύπ. γειτόνισσα ἤδη ἐν παπύρ. τοῦ 5-6 μ.Χ. αἱ.

1) Ὁ πλησίον τινὸς κατοικῶν κοιν. καὶ 'Απουλ. (Καλημ. Κοριλ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. ('Ανακ.) Πόντ. (Ίμερ. 'Ινέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Βάτικ. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.): Καλὸς γείτονας-φρόνιμη γειτόνισσα. Εἴμαστε γειτόνοι. Ἔχω καλοὺς γειτόνους κοιν. Μαλῶνους' οἱ γειτόνισες κι ἀκούομαι οἱ φωνέ τους 'ς ὅλη τὴ χώρα Πελοπν. (Κίτ.) Ἔμ πολ-λὰ καλὰ πού μου παραντζέλ-λεις, γείτο Κύπρ. Τ' ἐμὸν ἡ γειτόνισσα (ἡ γειτόνισσά μου) Τραπ. Δύο φασόλια μάζωξα, μὰ μοίρασά τα τῷ 'ειτόνισσῳ Νάξ. ('Απύρανθ.) Μπαί'ν μέσα μιὰ χουριμάτ'σσα γειτόν'σσα Στερελλ. (Παρνασσ.) Τῷ γ'τόν'σσῳ τό 'καμε λόο Μύκ. Γειτόν', γειτόν' πααίνιδικαμ' τὸ βράδ' καὶ καθοῦταμαστε (ὁ ἕνας γείτονας εἰς τὸν ἄλλον ἐπηγαίναμε τὸ βράδυ καὶ ἐκαθήμεθα) 'Ανακ. Ἐὼ πού 'μαστε 'ειτόνοι Χίος (Πυργ.) Ἐρθεταὶ ἀπάνδηση ἀπὸ τὴ γειτόνισσα Κάλυμν. Μία γυναικα γειτόνισσα μ' ἦτανι ἄρρωστα Βάτικ. Δὲ φ'λοῦγι τοῦ γείτονα τ'ς (δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὸν γείτονα τους) Σκόπ. Οἱ 'ειτόνοι μας εἰ' γαλοὶ ἀθρῶποι Σίφν. 'Ειτόν' εἴμαστε τζαί 'ς τὰ χωράφια Νάξ. (Φιλότ.) Ἡλέαν οἱ ντζειτόνοι πού τὴν ἐβλέπαμ' πὼς ἦτον ἀντζελος 'ς τὸμ παράδεισο Ἀστυπ. Εἴχεμ-μιὰ φορὰ δκνὸ βειτόνισ-σες λεφανταρκιές (λεφανταρκιές=ὕφάντρια) Ρόδ. Ἐν εἰ γειτόνισσα 'Απουλ. || Παροιμ. Ἀζωστος τρέχει ὁ γείτονας κι ὁ συγγενής ζωσμένος (πολλάκις ὁ γείτων ἀποδεικνύεται ὠφελιμώτερος τοῦ συγγενοῦς) Κεφαλλ. Χίος. Πβ. καὶ Ἡσίοδ., Ἔργ. 345 «εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένηται, | γείτονας ἄζωστοι ἔκιοι, ζώσαντο δὲ πηοί». Ὁ κακὸς χρόνος περνᾷ, ὁ κακὸς γείτονας δὲν περνᾷ (δὲν εἶναι εὐκολον νὰ ἀπαλλαγῇ κἀνεις τοῦ κακοῦ γείτονος) Ἀθῆν. Προπ. ('Αρτάκ.) Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ. Τὸν-γείτοσ-σου παλ-λούτζιν 'πά 'ς τὸν τοῖχος-σου νὰ μὲν τὸ 'φήκης νὰ μπήξῃ (εἰς τὰς πρὸς ἄλλους παραχωρήσεις δέον τις νὰ εἶναι φειδωλὸς πρὸς ἀποφυγὴν δυσαρέστων συνεπειῶν) Κύπρ. || Γνωμ. Πρῶτα τοῦ γείτονα σ' γλέπ'ς κ' ὕστερα τοῦν ἡλιον (ἐξαίρεται ἡ ἀξία τῆς καλῆς γειτονίας) Στερελλ. (Φθιώτ.) Τὸ δικό μου ὄνομα πᾶρ'το σύ, γειτόνισα (ἐπὶ τῶν ἀποδιδόντων ἴδια ἐλαττώματα

ἢ ἐπιμέμπτους πράξεις των εἰς ἄλλους) Πελοπν. (Κίτ.) Ὁ καλὸν ὁ γειτονᾶς ἀσ' σὸν ἀδελφὸν ἔμπρ' καικὰ ἐν' (ὁ καλὸς γείτονας εἶναι προτιμότερος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν) Χαλδ. || Αἰνίγμ.

Δυὸ καλὲς γειτόνισ-σες καὶ οἱ δυὸ γυαλιώτισ-σες 'ς ἕνα βλουμὶ βλουμίζουν, κ' ἡ μιὰ τὴν ἄλλην 'έθ-θωρεῖ (οἱ δύο ὀφθαλμοὶ) Σύμ.

Ἐφτὰ καλὲς γειτόνισσες, οἱ τέσσερες ζυμώνουνε, οἱ δύο ξανοίγουν τὸν οὐρανὸ καὶ ἡ μιὰ 'παδᾷ τίς μυῖγες (ὁ γαίδαρος) Κρήτ. (Πεδιάδ.) || Ἄσμ.

Ἀκοῦς, ἀκοῦς, ν' Ἀκρίτα μου, ντὸ λέγ'ν οἱ γειτονᾶδες; Χαλδ.

Ἐιτόνισες, 'ειτόνισες, ποῦ 'ν' ἡ 'ειτόνισά σας, ἡ ὁμορφη τῆς 'ειτονιάς, ἡ καπετάνισσά σας;

Κάρπ.

Τσῆ μαύρης ὀρνιθας τ' ἀβγά πὼς τ' ἀγαπῶ βρασμένα καὶ τσῆ κακῆς γειτόνισσας τὰ μάθια τζη βγαρμένα Κρήτ.—Ποίημ.

Μὰ 'ς τὸ σπίτι του εἶν' ἄλλη καταδίκη

ἐκεῖ μέσα χορεύουνε οἱ δαιμόνοι

καὶ τὴ νύχτα τοὺς βλέπουνε οἱ γειτόνοι

Α.Λασκαράτ., Στιχοῦργήμ², 119. 2) Ὁ ἐπισκέπτης Θράκ. (Σαρεκκλ.) : Μᾶς ἦρταν γ'τόν'σσις. 3) Ὁ πλανόδιος Ἑβραῖος ἔμπορος Ἡπ. ('Ιωάνν.).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Λαγκάδ.)

γειτόνεμα τό, Κῶς — Λεξ. Βυζ. Δημητρ. γ'τόνεμα Θράκ. (Σαμακόβ. Σκοπ.) γ'τόριμα Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Σαμοθρ. γειτόνεμαν Πόντ. (Σταυρ.) 'ειτόνεμα Σκῦρ. γ'τίν'μα Θάσ. (Θεολόγ.) χ'τόριμα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γειτονεύω. Πβ. καὶ τὸ ἀρχ. οὐς. γειτόνημα.

1) Τὸ κατοικεῖν πλησίον τινός, ἡ γειτνίασις Λεξ. Δημητρ. Συνών. γειτονεμός. 2) Αἱ γειτονικαὶ σχέσεις Πόντ. (Σταυρ.) : Ἀτὲ ἡ γυναῖκα 'ς σὸ γειτόνεμαν ἀτ'ς πολλὰ καλέσσα ἐν' (καλέσσα=καλή). Συνών. γειτονιά 4. 3) Ἡ φιλικὴ ἐπίσκεψις εἰς γειτονικὴν οἰκίαν Θάσ. (Θεολόγ.) Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Κῶς Σαμοθρ. Σκῦρ.—Λεξ. Βυζ. Δημητρ. : Δὲν ἔχον σήμιρα κινὸ γιὰ χ'τόριμα Ἰμβρ. Μᾶς χρουστᾶς ἕνα χ'τόριμα αὐτόθ. Ἡ γριὰ τώρα εἶναι μόνη γιὰ 'ειτόνεμα τσαὶ γιὰ φατ Σκῦρ. Ἡ-γ-Ἰλέν' πῆγι 'ς τοῦ γ'τίν'μα Θεολόγ. Συνών. γειτόνιο. 4) Ἡ ἀμοιβαία τῶν μεμνηστευμένων ἐπίσκεψις, ἡ γινομένη πάντοτε τῇ συνοδείᾳ συγγενικῶν προσώπων Θράκ. (Σαμακόβ.) : Ἀμα συνιβάζουνδον ἕνα κορίτσ' κ' 'έλα γειτονέφ' τὸ συνιβαστικό δον, 'έλα πᾶ' ἡ μαν-νέλα ἡ γ'—ἡ ἀδερφή τῇ παλλ'καριου νὰ πᾶρ' τὸ κορίτσ' γιὰ τὸ γ'τόνεμα. Τὸ παλλ'κάρ' πᾶλε, ἄμα 'έλα γειτονέφ', ἡπαιρνε τὸ γαῖνῃ δον ἡ τὸ φίλο δον νὰ πᾶ' νὰ γειτονέφ' (συνιβάζουνδον = ἡρραβωνίζετο, 'έλα = ἤθελε, συνιβαστικό = μνηστῆρα, γαῖνῃ = γυναικάδελφον). 5) Ἡ ἐπίσκεψις τῆς μητρὸς τοῦ γαμβροῦ μετὰ συγγενιστῶν καὶ φίλων τῆς, τὴν Κυριακὴν ἢ ἄλλην ἑορτὴν, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μελλούσης νύμφης τῆς, μίαν ἢ δύο ἐβδομάδας μετὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἀρραβῶνων τοῦ υἱοῦ τῆς Θράκ. (Σκοπ.) 6) Συνεκδ., οἱ γείτονες Λεξ. Δημητρ. : Παροιμ. Κακὸ τὸ γειτόνεμα, πούλα τὸ σπίτι σου. Πβ. τὴν παροιμ. Ὡσὰν ἔχῃς κακὸ γείτονα, πούλησε τὸ σπίτι σου. Συνών. γειτονιά 2.

γειτονεμός ὁ, ἀμάρτ. 'ειτονεμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γειτονεύω.

Γειτόνεμα 1, ὁ ἰδ. : Μὰ σεῖς εἰστε πρῶτ' ἀχώριστες φιλαινάδες, καὶ τώρα 'ς τὸ 'ειτονεμὸ πό 'ειτονεφατε, ἀδὶς νὰ φιλιώσετε πιὸ πολὺ, ἐπιάσετε κ' ἐτσακώθητε;

